

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Cessiones episcopatum olim vetitæ erant. Probatur occasiones in quibus discedendum est à summo illo jure. Probatur ex Synodo Paphylæ, & ex Concilio Ephesino, & ex Constantionopolitano sub ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ex translatione hujusmodi emerfura fit utilitas Ecclesie; & eo casu translationem Episcoporum decernere possunt. Diserta prorsus in eam rem sunt verba Concilij Carthag. IV. can. xxvii. *Episcopus de loco ignobili ad nobilem per ambitionem non transeat, nec quisquam inferioris ordinis Clericus. Sanè si utilitas Ecclesie sciendum poposcerit, decreto pro ea Clericorum & laicorum Episcopos porrecto, in presentia synodi transferatur, nihilominus alio in locum ejus subrogato. Qui locus à Gratiano relatus est 7. q. 1. c. Episcopus.*

IV. Consuluerat Pelagium secundum Benignus Archiepiscopus an secundum canones licita forent Episcoporum translationes, & utrum peragi possent auctoritate Metropolitanorum, an verò necessarium esset apostolica sedis potestatem implorare. *Exigit ergo dilectio tua, inquit Pelagius ad Benignum scribens, consulta sedis apostolicæ si licitum foret Episcopum transire de civitate in civitatem, dum quidam canones, ut tibi videtur, hoc fieri prohibeant. Infrà: Quidam dicant hoc fieri licere, nisi consensus apostolicæ sedis habuisses.* Primæ ergo inquisitioni apertè & dilucidè respondet Pelagius, canones interpretando. *Quod in canonibus legitur, inquit, non debere Episcopum de civitate ad civitatem transire vel transferri, non de his dicitur qui aut vi expulsi, aut necessitate coacti, aut auctoritate majorum hoc agunt, sed de iis qui avaritie ardore inflammati, sponte sua profiliunt, & potiùs ambitioni quam utilitati Ecclesie servire, & qui ut dominationem agant insistere cupiunt.* Hanc autem interpretationem probat exemplis veterum & variis argumentis. Secundæ verò inquisitioni, an videlicet consensus sedis apostolicæ necessarius sit ut translationes fieri possint, respondet ingenuè, dicens Metropolitanum, qui jus habet ordinandi Episcopos, eisque titulos & Ecclesias assignandi, posse etiam, si necessitas cogat aut utilitas, eos mutare ac transferre: *Quia sicut potestatem habes Episcopos & Sacerdotes regulariter titolare & ordinare, ita, ut prædictum est, causa necessitatis aut utilitatis habes & mutare, ac de titulo ad titulum transferre, licet de minori ad majorem urbem mutandus sit.*

V. Iuris Canonici interpretes Græci eandem distinctionem adhibent, & eam his vocabulis exprimunt, *μεταθεσις, μεταβασις, μεταδοσις*, id est, *translatio, migratio & invasio.* Harum primam permittit canon xiv. apostolicus, eò quòd pro Ecclesie utilitate fiat, non Episcopi translati motu, sed plurimorum Episcoporum judicio: *εἰ ἀφ' αὐτῶν ἀλλὰ κείσθ' πολλῶν ἑπισκόπων.* Secundam quoque permittit canon xvi. Antiochenus,

Tom. II.

cùm Episcopus sede sua pulsus, quæ ab ethnicis aut hæreticis occupatur, in Ecclesia vacante functiones Episcopi exercet: sed tamen migrationem illam fieri debere in synodo provincia præcipit isdem canon Antiochenus: *ἢ διαφόσας πλείας συνόδου.* At invasio prorsus verita est. Invasio autem dicitur, cum Episcopus sponte sua ab una Ecclesia in aliam migrat, vel ad eam transferatur absque ulla Ecclesie utilitate. Apud Leunclavium in libro quarto Iuris Græco-Romani extat Tractatus *ἐπι μεταθέσεων*, in quo referuntur quamplurima exempla variarum translationum; unde concludit auctor: *Migratio prohibita est, non translatio: μεταβασις κελεύεται, οὐ μὴ ἡ μεταθεσις.*

VI. Cessiones verò episcopatum olim vetitæ erant; ut disertis verbis docet Cyrillus Alexandrinus in epistola ad Domnum, Ratio inde petitur, quòd si Episcopus suo episcopatu dignus est, in eo permanere debet; sin verò dignus non est, illum quidem deserere tenetur, non tamen per renuntiationem, sed cum cause cognitione, & post sententiam adversùs eum pronuntiatam. Negari tamen non potest quin interdum emergant occasiones in quibus discedendum est à summo illo jure, videlicet si Episcopus ægroret, si dura & pertinax plebs in contumacia perseveret, au si ea sit Episcopi infirmitas ut negotiorum in dies emergentium nimia frequentia opprimatur, neque omnia exequi possit. Ultima hæc exceptio impulit synodum Pamphylia ut Eustathij, Metropolitanus sui resignationem admitteret; in cuius locum successus est Theodorus. Verùm Eustathius apud Synodum Ephesinam conquestus est de hac dejectione sua; non quòd cessionem suam in irritum mitti vellet; sed ut benignitatem synodi huic flecteret ut & nomen & dignitatem Episcopi retinere posset, id est, honorè & redditus necessarios ad vitam. quod ei concessum quidem est, sed ea lege, ut nullam episcopalis muneris partem attingeret absque consensu Theodori. Præjudicio Synodi Ephesinæ, quæ renuntiationem episcopatus fieri permittit, fretæ Ecclesie Orientis & Occidentis, Episcoporum resignationes recepere, modò æquitate quadam niterentur. Et Græcorum quidem usus confirmatus est in Concilio CP. sub Photio can. xvi. Occidentis verò praxim suis literis firmarunt Pelagius, Gregorius primus, & alij, quorum auctoritates adducuntur in Decreto Gratiani 7. q. 1. Innocentius autem III. in quadam Decretali recenset causas ob quas resignationes episcopatum admitti possunt.

Epistola Synodi Ephesinæ ad Synodum Pamphylia.

c. 10. de renuntiat.

VII. Constat igitur translationes olim

Cc